

Tværfaglig temadag

Hvad børn ikke ved... har de ondt af

Vi ved det godt: Børn sanser alt, de forsøger at skabe mening og sammenhæng, og de udvikler, fra de er ganske små, strategier for at overleve. Også i det meningsløse. Nogle børns strategier kan ses i et sårbart sind eller en forstyrret adfærd. Andre viser ingen tegn. De skjuler blot smerten... ligesom deres forældre gør det.

Siden slutningen af 90'erne har Karen Glistrup hjulpet sindslidende forældre med at få hul på at snakke med deres børn om den virkelighed, de er sammen om. Hun ser, hvordan det lindrer, at blive mødt i smerten. Det gælder for både små og store børn som for voksne.

På denne temaeftermiddag vil hun give et lille indblik i, hvad der især er hjælpsomt for børnene. Der kastes lys på en række udbredte misforståelser, og med afsæt i både egen praksis, udviklingspsykologien og den viden, som neurovidenskaben har foræret os, får vi inspiration til at skabe god kontakt med børn og forældre, når livet er svært.

Færre børn skal opleve en smertefuld barndom i ensomhed og med følelser af skam og skyld. Vi som professionelle spiller en central rolle.

Karen Glistrup

Socialrådgiver, familie- og psykoterapeut mpf, supervisor og forfatter
Klinik i Ry for børn, unge, par og familier: www.familisamtaler.dk

Karen Glistrup stiller skarpt på tre centrale problemstillinger:

At se og forstå barnet:

Hvordan bliver vi bedre til at opspore de udsatte børn og unge ?

Hvordan undgår vi at mistolke børn og unges problemadfærd som noget, der er 'galt med barnet', der hvor forståelsen skal findes i forældre- og familierelaterede livsvilkår?

Hvordan får vi øje på smerten hos de 'usynlige' børn og unge ?

At bryde dårlige vaner i tanke, forståelse og handling:

Med afsæt i egen praksis og den viden, som neurovidenskaben har foræret os, vil

Karen Glistrup pege på en række uoverensstemmelser, der forekommer mellem aktuel viden om børn og den praksis, der udfolder sig i forhold til børnene.

At skabe kontakt og facilitere den åbne samtale med både forældre og børn:

Hvordan hjælper vi forældrene til at tale med deres børn om de svære følelser og den virkelighed, de er sammen om?

Hvordan kan vi skabe den tillid hos børn og forældre, der tillader os at snakke åbent om de allersværeste ting?

Hvordan får vi kontakt med de børn, som lukker af / skærmer sig.

Hvordan kommunikerer vi bedst med ganske små børn?

Hvordan bruger vi os selv i samtaler med både børn og voksne?

Og hvad vil det egentlig sige 'at bruge sig selv' ?

